

ДЪЩЕРЯТА НА КРАЛЯ НА ПИРАТИТЕ

Триша Левънселър

Превод
Валерия Илиева

Артемис Букс ЕООД
София, 2022 г.

На Алиса,
моя сестра, приятелка и първи читател.

„НЕКА НЕ ЗАБРАВЯМЕ, СКЪПИ ПРИЯТЕЛИ,
НАШИТЕ СКЪПИ ПРИЯТЕЛИ, СЕПИИТЕ.”

– Капитан Джак Спароу
„Карибски пирати: На края на света“

Мразя, когато се налага да се обличам като мъж.

Памучната риза е твърде широка, бричовите твърде големи, а ботушите – неудобни. Косата ми е събрана на върха на главата, усукана в кок, под малка моряшка шапка. Отляво на талията ми, здраво е пристегнатата сабя, а от дясната страна виси пистолет.

Дрехите са изключително неудобни – падат свободно около тялото ми и висят на всички грешни места. А миризмата...! Бихте си помислили, че мъжете не правят нищо друго, освен да се въргалят в червата на мъртви риби, докато размазват собствените си екскременти по ръкавите. Но вероятно не трябва да се оплаквам толкова.

Подобни мерки са необходими, когато те нападнат пирати.

Превъзхождат ни числено. Имат повече оръжия от нас. Седмина от мъжете ми лежат мъртви на палубата. Още двама скочиха зад борда, веднага щом видяха на хоризонта черния флаг на *Среднощен пътник*.

Дезертъори. Най-гнусната паплач. Каквато и ужасна съдба да ги сполети – те си я заслужават. Независимо дали ще се уморят да плуват и ще се удавят, или ще бъдат погълнати от някоя морска твар.

Във въздуха звънти стомана. Корабът се люлее от взривовите на оръдия. Няма да издържим още дълго.

– Още двама са повалени, капитане – казва Менси, временният ми пръв помощник, надничайки през люка към палубата.

– Трябва да съм там горе и да покажа на враговете ни вкусът на стоманата – казвам аз, – а не да се крия като някакво безпомощно паленце.

– Малко търпение – напомня ми тя. – Ако искаме да оцелеем, трябва да останеш тук.

– Да оцелеем? – питам обидено.

– Ще го кажа по друг начин. Ако искаме да успеем, никой не трябва да вижда впечатляващите ти умения със сабята.

– Но може би, ако просто убия няколко от тях... – казвам по-скоро на себе си.

– Знаеш, че не можем да рискуваме – отвърща тя, след което добавя рязко: – Още мъже се качиха на борда. Мисля, че са се насочили насам.

Най-после.

– Заповядай на хората ни да се предадат.

– Тъй вярно, капитане. – Тя изкачва последните стъпала, водещи към палубата.

– И гледай да не те убият! – изсъсквам след нея.

Тя кимва, преди да излезе през люка.

Да не те убият, повтарям отново наум. Менси е сред трите ми довереници на този кораб. Тя е добро момиче, много умна и оптимистично настроена. А също е и гласът на разума, от който отчаяно се нуждаех по време на пътуването ни. Беше дошла доброволно, заедно с други две момичета от истинския ми екипаж. Не трябваше да им позволявам да се присъединяват, но се нуждаех от помощта им, за да държа под строй тези безполезни мъже. Животът през последните седмици щеше да е много по-лесен, ако можех да разполагам със собствения си екипаж в това начинание.

– Свалете оръжията!

Едва различавам гласа ѝ сред звуците от битката. Сабите издрънчават по дървената палуба почти мигновено и глъчката от битката утихва. Заповедта явно е очаквана. Може би дори са се надявали да я чуят. Ако не бях наредила да се предадат, вероятно сами щяха да го направят. Не мога да кажа, че екипажът ми се състои от най-смелите мъже.

Изкачвам се по стъпалата водещи към палубата и застивам в очакване, точно под люка. Ще трябва да се преструвам на невинен юнга. Ако тези мъже разберат коя съм всъщност...

– Проверете под палубата. Уверете се, че никой не се крие там. – Гласът принадлежи на някой от пиратите. Не го виждам от укритието си, но щом дава заповеди, трябва да е пръв

помощник или капитан.

Напрегната съм, въпреки че знам точно какво следва.

Люкът се повдига и пред очите ми се появява отвратително лице, наред с гнусна, рошава брада, жълти зъби и счупен нос. Месести ръце ме хващат грубо, повдигат ме и ме хвърлят на палубата.

Цяло чудо е, че шапката ми остава на мястото си.

– Подредете ги!

Оставам неподвижна, докато грозният пират иззема оръжията ми. След което кракът му се забива в гърба ми, принуждавайки ме да коленича с останалите. Поглеждам редицата и с облекчение виждам Менси. Соринда и Зима също са невредими. Добре. Моите момичета са в безопасност. Останалата част от екипажа да върви по дяволите.

Позволявам си да огледам пирата, който крещи заповеди. Млад е. Може би няма двадесет години. Това е необичайно. Обикновено младите мъже не раздават заповеди, особено сред такива екипажи. Очите му блестят от задоволство заради победата. Стойката и лицето му излъчват увереност. По-висок е от мен, може би с една глава, а косата му е тъмнокестенява, като козината на тюлен. Лицето му е приятно за гледане, но това не е от значение, тъй като принадлежи към противниковия екипаж.

Погледът му попада върху Менси. Шапката ѝ е паднала, разкривайки дългата ѝ кестенява коса и красивото ѝ лице.

Той ѝ намига.

Самонадеяно копеле.

С екипажа ми мълчим в очакване на предстоящото. Около нас се издига пушек от гърмежите на оръдията. Има разпръснати останки около кораба. Миризмата на барут е пропила във въздуха и дере гърлото ми.

Чувам стъпките на някой, който преминава по мостика, свързващ двата кораба. Главата му е приведена и не разкрива друго, освен черна шапка с бяло перо от едната страна.

– Капитане – обръща се към него пиратът, който даваше нареждания по-рано, – всички мъже от кораба са пред вас.

– Много добре, Райдън. Но се надявам, че не всички са мъже.

Няколко пирати се подсмиват. Част от хората ми нервно поглеждат към мен.

Глупаци! Твърде лесно ме издават.

– Забелязах три момичета досега, но никое от тях не е с червена коса.

Капитанът кимва.

– Слушайте! – извиква той и вдига глава, позволявайки ни да зърнем лицето му.

Не е много по-възрастен от наперения си пръв помощник.

Бавно оглеждам заобиколилите ни пирати. На много от тях дори не им е поникнала брада. Екипажът им се състои от прекалено млади членове. Бях дочула, че *Среднощен пътник* вече не е под командването на пирата лорд Джескор, и че го е наследил млад капитан, но не очаквах, че това се отнася и за екипажа му.

– Всички сте чували историите за Джескор Главоразбивача – продължи младият капитан. – Аз съм синът му, Драксен. И ще откриете, че репутацията ми е много по-лоша.

Не успявам да се сдържа. Изсмивам се. Наистина ли си мисли, че може да си изгради репутация като разправя на всички колко е страшен?

– Кийрън – казва капитанът, кимайки на мъжа зад мен.

Кийрън забива дръжката на меч си в горната част на главата ми. Ударът не е достатъчно силен, за да ме нокаутира, но все пак ме заболява ужасно силно.

Това е, писна ми!

Предупреждението на Менси остава заровено дълбоко в съзнанието ми. Дотук с колениченето на пода като някаква прислужница. Подпирам ръцете си на дървената палуба, изпъвам краката си назад и ги обвивам около токовете на грозния пират, който все още е зад мен. С рязко движение се издърпвам напред, при което Кийрън губи равновесие и се стоварва на палубата. Изправям се и бързо вземам меч и пистолета си от него, преди да успее да се изправи на крака.

Насочвам дулото на пистолета към лицето на Драксен.

– Разкарай се от кораба заедно с хората си!

Зад себе си чувам пуфтене, докато Кийрън се мъчи да се

изправи. Замахвам с лакът назад и го забивам в огромния му търбух. Следва силно тупване, когато той отново се стоварва на земята.

Настъпва тишина и в нея ясно се чува звукът от щракване, когато натискам петлето на пистолета.

– Веднага се махай!

Капитанът се опитва да надникне под шапката ми. Мога да се приведа, но така рискувам да го изгубя от поглед.

Внезапно се разнася изстрел и оръжието изхвърча от ръката ми, приземявайки се на палубата, преди да го изгубя от поглед.

Поглеждам надясно и виждам първия му помощник – Райдън – да прибира оръжието си обратно в кобура. По лицето му се разлива арогантна усмивка. Въпреки че ми се иска да я разрежа с един удар на сабята, трябва да призная, че изстрелът беше впечатляващ.

Вбесена изваждам сабята си и пристъпвам към него.

– Можеше да ми отнесеш ръката.

– Само ако това беше целта ми.

Двама мъже набързо ме сграбчват изотзад, всеки хванал по една от ръцете ми.

– Според мен говориш твърде много за прост юнга, чийто глас още не е възмъжал – казва капитанът. – Разкарайте шапката.

Единият от мъжете, които ме държат, маха шапката от главата ми, при което косата ми се разлива по гърба ми, стигайки чак до кръста.

– Принцеса Алоса – казва Драксен. – Ето ви и вас. По-млада сте, отколкото предполагах.

Кой го казва. Може да съм само на седемнадесет, но се обзалагам, че уменията ми със сабята превъзхождат неговите във всяко отношение.

– Бях се притеснил, че ще се наложи да разглобим този кораб, за да Ви намерим – продължава той. – Идвайте с нас.

– Капитане, много бързо ще разберете, че не обичам да ми казват какво да правя.

Драксен изсумтява, слага ръце на колана си и се обръща към *Среднощен пътник*. Но първият му помощник не откъсва поглед

от мен, сякаш предусеща бурната ми реакция.

Аз, естествено, няма да се дам без бой, но защо ми се струва, че той това и очаква?

Забивам пета в крака на пирата отдясно, при което мъжът извиква и се привежда. Бързо забивам освободената си ръка в гърлото на другия пират, който издава давящ се звук, преди да постави ръце на врата си.

Драксен се обръща, за да види откъде идва суматохата. Междувременно Райдън насочва друг пищов към мен, а усмивката все още грее върху лицето му. Повечето мъже носят по два пистолета в себе си, защото зареждането на пистолети с единичен изстрел с барут и куршум отнема време.

– Имам условия, капитане – казвам аз.

– Условия? – пита той с недоверие.

– Ще договорим условията на моето предаване. Първо искам думата ти, че екипажът ми ще бъде освободен и невредим.

Драксен посяга към един от пистолетите си и стреля към първия от хората ми в редицата. Пиратът зад него отстъпва, когато тялото на мъжа пада назад.

– Не ме изпитвай – заповядва Драксен. – Ще се качиш на кораба ми. Веднага.

Определено няма търпение да подплати репутацията си. Но ако смята, че може да ме сплаши, не е познал.

Вдигам сабята си и замахвам с нея. Острието ѝ минава през гърлото на един от пиратите – този, в чието гърло преди малко бях забила лакътя си.

Очите на Райдън се разширяват, докато тези на капитана остават свити. Драксен вади друг пищов изпод дрехите си и стреля по още един от хората ми, който се стоварва подобно на предишния. Забивам сабята си в най-близкостоящия до мен пират и той надава вик, преди да се строполи на палубата. Ботушите ми лепнат от кръв и оставят червени отпечатъци.

– Спри! – крещи Райдън. Той се приближава и насочва оръжието си към гърдите ми. Усмивката му е изчезнала.

– Ако искаше да ме убиеш, вече щях да съм мъртва – казвам му. – След като ме искаш жива, ще изпълниш условията

ми. – За секунди обезвреждам Кийрън, пиратът, който ме бе сграбчил по-рано, и го принуждавам да коленичи. Хващам го за косата и издърпвам главата му назад, след което опирам сабята си в оголеното му гърло. Той не издава и звук, въпреки че държа живота му в ръцете си. Впечатляващо, предвид че вече видях как убивам двама членове от екипажа му. Знае, че няма да изпитам вина за смъртта му.

Драксен застава пред друг от екипажа ми.

Този път е Менси.

Не позволявам на страха да се изпише върху лицето ми. Трябва да остана безразлична.

– Поиска да гарантирам безопасността на екипажа ти, а оставаш безчувствена, докато ги избивам – казва Драксен.

– За всеки, убит от теб, ще отвърна със същото. Ако възнамеряваш да избиеш всички, докато още съм на борда, няма особено значение дали ще изгубя няколко от тях, докато се пазаря за сигурността на останалите. Ако искате да дойда доброволно на кораба ви, ще трябва да ме изслушате. Или можем да проверим колко точно от хората ти мога да избия, докато се опитвате насила да ме завлечете там?

Райдън се приближава към капитана си и прошепва нещо в ухото му. Драксен стисва по-силно оръжието си. Усещам как сърцето ми препуска. Не Менси. Само не и Менси. Тя е една от моите. Не мога да позволя да умре.

– Кажете си условията, принцесо. – Драксен на практика изплюва титлата ми. – И по-бързо.

– Всички от екипажа ще бъдат освободени невредими и аз ще се кача на кораба ви доброволно. Освен това искам и вещите си.

– Вещите ли?

– Да, гардеробът и личните ми вещи.

Капитанът се обръща към Райдън.

– Тя иска дрехите си – невярващо отбелязва той.

– Аз съм принцеса и ще се отнасяте с мен като с такава.

Драксен изглежда готов да ме застреля, но Райдън се намесва.

– Е, какво толкова, щом иска да изглежда добре за нас всеки ден. Лично аз няма да се оплача.

Лек смях се разнася от екипажа му.

– Добре тогава – заявява най-после Драксен – Това ли е всичко, Ваше Височество?

– Да.

– Тогава си занесете разглезения задник на кораба ми. Вие – посочва към двама грубияни зад мен – вземете вещите ѝ. Що се отнася до екипажа на принцесата, нека се изнасят с гребните лодки. Ще потопя кораба. Най-близкото пристанище е на два дни и половина плаване, ако гребете бързо. Предлагам да направите точно това, за да не умрете от жажда. Когато стигнете сушата, ще занесете бележката ми за откуп на Краля на пиратите и ще го информирате, че държа дъщеря му.

Мъжете от всички страни се завтичат да изпълнят заповедите. Капитанът пристъпва напред и посяга към мен, за да предам сабята си. Подчинявам се с неохота. Кийрън, пиратът, когото бях заплашила, се изправя на крака и бърза да се отдалечи колкото се може повече от мен. Дори не успявам да се усмихна на реакцията му, когато юрукът на Драксен се забива в лявата ми буза.

Олюлявам се от силата на удара. Отвътре устата ми кърви от срещата на кожата ми със зъбите. Изплювам насъбралата се кръв върху палубата.

– Нека си изясним нещо, Алоса. Ти си мой затворник. Изглежда си научила това-онова, понеже си израснала като дъщеря на Краля на пиратите, но сега ще си единствената жена на борда на кораб пълен с убийци, крадци и негодници, които скоро не са стъпвали на пристанище. Знаеш ли какво означава това?

Плюя отново, опитвайки да се отърва от кръвта в устата си.

– Означава, че скоро не са посещавали бардак.

Драксен се усмихва.

– Ако някога отново се опиташ да ме злепоставиш пред хората ми, може случайно да оставя килията ти отключена през нощта, така че, който поиска да влезе; и ще слушам писъците ти, докато заспивам.

– Изобщо не си познал, ако мислиш, че някога ще ме чуеш да пиция. И по-добре се моли никога да не заспиваш, докато

килията ми е отключена.

Той се усмихва злобно. Забелязвам, че има златен зъб. Шапката покрива черната му коса, която се подава на малки къдрици. Лицето му е потъмняло от слънцето. Сакото му е малко голямо, сякаш е принадлежало на друг. Може би го е свил от трупа на баща си.

– Райдън! – изкрещява Драксен – Поеми момичето. Затвори я в трюма. След това се заеми с нея.

Заеми се с нея?

– С удоволствие – отвърща Райдън, докато се приближава.

Хваща ме за ръката и я стиска достатъчно силно, за да ми причини болка. Действията му са в рязък контраст с безгрижното му изражение. Това ме кара да се запитам дали двамата, които убих, не са ми били приятели. Той ме дърпа към другия кораб и аз хвърлям последен поглед на мъжете и жените, които се отдалечават с лодките, гребящи с равно темпо, за да не се изморят прекалено бързо. Менси, Соринда и Зима ще се погрижат да се сменят достатъчно често, така че всяка да може да си почине. Те са умни момичета.

И все пак, мъжете са отрепки. Баща ми лично ги избра. Някои от тях му дължат пари, други бяха хванати да крадат от съкровищницата. Други не се подчиняваха на заповедите му, както би трябвало. А четвърти бяха просто трън в задника. Но каквато и да бе причината, баща ми ги събра в един екипаж, а аз се нуждаех от не повече от три жени на кораба, които да ми помагат с командването.

В крайна сметка, баща ми подозираше, че повечето от тях ще бъдат избити, когато Драксен ме плени. За техен късмет, успях да спася мизерните им животи. Само се надявам баща ми да не се разстрои твърде много заради това.

Вече няма значение. Целта бе да стигна на борда на *Среднощен пътник*.

Залавянето ми, разбира се, не биваше да изглежда прекалено лесно. Трябваше добре да си изиграя ролята, за да не ме заподозрат Драксен и екипажът му.

Не трябва да разбират, че мисията ми е да оберат техния кораб.

Завиждам на Райдън за ботушите.

Фино изработени и черни на цвят, като настървеното око на акула. Катарамите изглежда са от чисто сребро, а кожата приляга перфектно върху прасците му. Походката му е решителна и стъпките му отекуват, докато ме влечи по палубата.

За разлика от него, аз постоянно се спъвам, затруднена от прекалено широките ботуши, които не спират да се изхлузват. Всеки път, когато забавя крачка в опит да ги наместя, Райдън дърпа ръката ми по-силно. На няколко пъти успявам да се задържа, преди в крайна сметка да падна на земята.

– Не изоставай, скъпа – подхвърля весело.

Накрая настъпвам крака му.

Той изпъшква, но, трябва да му го призная, не ме пуска. Очаквам да ме удари, както направи Драксен, но вместо това той просто ме повлича по-бързо след себе си. Разбира се, стига да поискам, бих могла лесно да се откъсна от него. Но не бива да изглеждам твърде умела, особено пред първия помощник. Пиратите трябва да са спокойни в мое присъствие, особено след изпълнението ми на другия кораб.

Тук е празно, с изключение на нас двамата. Хората на Драксен са на моя кораб, за да откраднат ценностите му. Баща ми ми даде достатъчно монети, които да ощастливят пиратите. Ако ме бяха открили да пътувам без пари, Драксен със сигурност щеше да заподозре нещо.

Райдън ме обръща надясно и се озоваваме пред стълби, водещи надолу под палубата. Слизането е доста неудобно. На два пъти прескачам стъпало и почти се прекатурвам надолу. Райдън ме задържа всеки път, но хватката му винаги е поздрава от необходимото. Вбесена от отношението му и от факта, че утре кожата ми вероятно ще е покрита със синини,

успявам да го препъна три стъпала преди края на стълбището.

Хванат неподготвен, той губи равновесие и подценила силата на захвата му, аз политам надолу заедно с него.

Ударът е болезнен.

Райдън бързо се изправя и рязко ме дръпва към себе си, след което ме притиска в ъгъла. Тъмнокафявите му очи ме оглеждат с любопитство.

Аз съм нещо ново. Проект, може би. Задача, възложена му от капитана. Трябва да разбере как да се оправя с мен.

Докато ме гледа, се чудя какво издават лицето и стойката ми. Играя ролята на разстроен и ядосан затворник, но дори когато човек се преструва, частици от истинската му същност изплуват на повърхността. Номерът е да контролирам коя част от себе си искам да му покажа. Засега това са упоритостта и опърничавия ми характер. Тях не е нужно да ги крия.

Райдън явно стигна до някакво заключение, защото промълви:

– Ти каза, че ще се предадеш доброволно. Виждам, че думата ти не означава много за теб.

– Всъщност, бъркаш – отвърщам рязко. – Ако ми беше дал шанс да стигна дотук сама, вместо да ми посиниш ръката от тискане, сега коленете ти нямаше да са ожулени.

Той не казва нищо, но в очите му проблясва веселие. В крайна сметка протяга ръка по посока на килиите, сякаш ме кани на танц.

Пристъпвам вътре без него, но зад себе си го чувам да казва:

– Скъпа, имаш лице на ангел, но езикът ти е като на змия.

Изкушена съм да се обърна и да го сритам, но успявам да се съържа. Щом получа това, за което съм дошла, ще мога да го ступам на спокойствие.

Изправям рамене и набързо разглеждам отделните килии, избирайки най-чистата. Всъщност, изглежда като останалите, но опитвам да се убедя, че тъмната субстанция в ъгъла е мръсотия.

Поне има стол и маса, както и място, където да си държа вещите. Не се съмнявам и за момент, че капитанът ще удържи на думата си. За всички пиратски капитани е взаимноизгодно да

са откровени, дори когато биха се убили един друг в съня си. Сделки и преговори не биха били възможни, без да има поне малко доверие. Баща ми бе онзи, който въведе понятието за честност в речника на пиратите. И всеки, който искаше да оцелее в новия режим, трябваше да го усвои. Всеки заловен в нечестни сделки, бива убит от Краля на пиратите.

Проверявам седалката на стола. Всичко е прекалено мръсно за моя вкус, но ще трябва да се примиря. Свалям кафявото кожено яке от раменете си и покривам с него стола. Едва тогава си позволявам да седна.

Райдън се усмихва, вероятно на очевидното ми недоволство от помещението. Той ме заключва и пъха ключа в джоба си, след което издърпва един стол за себе си и се настанява на него от другата страна на решетките.

– Сега какво? – питам го.

– Сега ще поговорим.

Въздишам колкото се може по-драматично.

– Вече съм затворник. Поискай си откупа и ме остави да се цупя на спокойствие.

– Опасявам се, че не искам от теб само парите на баща ти.

Хващам деколтето на памучната си риза, сякаш се притеснявам, че пиратите възнамеряват да ме съблекат. Това е част от представлението. Ще са нужни доста мъже, за да ме удържат. Спокойно мога да се справя с трима наведнъж. А в тази килия се събират точно толкова.

– Никой няма да те докосне, докато си тук долу. Ще се погрижа за това.

– А кой ще следи дали ти ме докосваш?

– Нека те уверя, че никога не ми се е налагало да насилвам жена. Идват при мен доброволно.

– Трудно ми е да го повярвам.

– Това е защото още не съм използвал чара си върху теб.

Изсмивам се презрително.

– Като жена пират, отгледана от други пирати, трябваше да се противопоставям на най-презрените и нагли мъже. Не съм особено притеснена.

– И какво ще направиш, Алоса, ако ти се наложи да отблъснеш мъж, който не е презрян и нагъл?

– Ще ти кажа, когато срещна такъв.

Той се изсмива. Звукът е дълбок и наситен.

– Разбирам. Но нека пристъпим към важната част. Тук си, защото имам нужда от информация.

– Много хубаво. Аз пък имам нужда от чиста килия.

Той се обляга назад в стола си, намествайки се по-удобно. Може би е осъзнал, че това ще отнеме известно време.

– Къде е пуснал котва Калиган?

Изсумтявам.

– Никак не те бива в разпитите. Мислиш ли, че ще издам къде се крие баща ми? Не трябва ли да караш по-леко с големите въпроси? А и след като е твой крал, редно е да го назоваваш с титлата му.

– Държа дъщеря му за заложник, мисля че мога да го наричам както си искам.

– Ще те убие, заедно с всички останали на кораба. Смъртта ви ще е бавна. – Усещам, че е крайно време за някоя и друга заплаха. Така би направил един истински пленник.

Райдън не изглежда притеснен. Ни най-малко. Носи увереността си като втора кожа.

– Трудно ще те върнем при баща ти, ако не знаем къде се намира.

– Не ви трябва да знаете. Той ще ме намери.

– Имаме няколко дни преднина от хората на баща ти. Времето е достатъчно, за да избягаме на място, където никога няма да ни открие.

Поклащам глава.

– Какъв глупак си. Хората на баща ми са пръснати из цяла Манерия. Необходимо е само един от тях да ви забележи.

– Наясно сме колко далеч се простира влиянието му. Въпреки че не виждам защо смята, че заслужава титлата крал, след като сам се е провъзгласил за такъв.

Сега е мой ред да се облегна назад.

– Шегуваш ли се? Баща ми контролира океана. Всички пла-

ваши в него му плащат такса, а пиратите му дължат процент от плячката си. Всеки, който откаже да го направи, бива изгонен от тези води. Така че, кажи ми, безстрашни Райдън, първи помощник на *Средноцен пътник* – щом убива онези, които не му се издължават, какво мислиш, че ще стори с мъжете отвлекли дъщеря му? Ти и твоят екипаж не сте нищо повече от куп малки момчета, които играят опасна игра. До две седмици всеки човек в морето ще е започнал да ме търси.

Аз, разбира се, възнамерявам да напусна този кораб много преди това.

– Малки момчета? – той се изправя на стола си. – Със сигурност си по-млада от всички мъже на този кораб.

– След всичко казано, ти се хващаш точно за това? – питам невярващо. – На колко си, на петнадесет?

Предизвиквам го. Знам, че трябва да е доста по-голям, но съм любопитна за истинската му възраст.

– Осемнадесет – поправя ме той.

– Няма значение, възрастта ми няма общо с другото. Имам специални умения, които ме правят по-добър пират, отколкото повечето мъже някога биха могли да бъдат.

Райдън накланя глава.

– И какви са те?

– Искат ти се да знаеш, нали?

Усмивката му се разширява.

– Както предполагам, вече си се досетила, че това не е обикновен екипаж. Може да сме по-млади от повечето мъже в морето, но доста от нас са преминали през много жестокости. Екипажът е безмилостен, всеки от тях вече е убивал. – За миг лицето му помръква и по него се прокрадва тъга, вероятно причинена от някой неканен спомен.

– Ако смяташ да ревеш, би ли отишъл на палубата? Не понасям сълзи.

Райдън среща погледа ми. Очите му сякаш гледат право през мен.

– Наистина си безсърдечна, Алоса. Убиваш без колебание. Надвиваш двама мъже едновременно в схватка. Гледаш как

собствените ти хора загиват, без дори окото ти да мигне. Мога само да си представя какво възпитание трябва да си получила от най-прочутия пират в цяла Манерия.

– Нека не забравяме и факта, че съм по-добър стрелец от теб.

Той се изсмива, разкривайки хубавите си зъби, нещо впечатляващо за пират.

– Мисля, че ще се наслаждавам на разговорите ни още дълго време. Искрено се надявам някой ден да имам възможността да те видя как стреляш, стига да не е по мен.

– Не обещавам.

Слаби викове се издигат над палубата. Корабът се разтърсва, когато оръдията започват да стрелят. Вероятно Драксен потапя кораба ми.

Всъщност, това не е моят кораб, а просто онзи, който баща ми определи за тази мисия. Истинският ми кораб, *Ейва-Лий*, и повечето членове на истинския ми екипаж, са в безопасност в крепостта. Макар че ми липсват, все пак съм развълувана от предстоящото предизвикателство.

Скърцането на стъпалата оповестява нечие идване и не след дълго се появява Драксен, следван от трима мъже, носещи вещите ми.

– Време беше.

Тримата грубияни, държащи багажа ми, дишат учестено, а лицата им са почервенели. Усмиввам се. Пътувам с доста неща и това вероятно означава, че са взели всичко.

Двамата издишат облекчени, когато пускат багажа ми на земята.

– Внимавайте! – извиквам аз.

Първият пират е доста висок и вероятно трябва да се привежда, за да премине под палубата. Сега, след като се е отървал от товара, който носеше, той бърка в джоба си и вади някакъв наниз с мъниста. Талисман за късмет, може би?

Вторият ме гледа сякаш съм нещо особено вкусно. Усещам как ме побиват тръпки в основата на врата и решавам, че е по-добре да стоя далеч от този човек.

Най-отзад е Кийрън. Боже, колко е грозен. Носът му е ог-

ромен, очите му са раздалечени, а брадата му е твърде дълга и несресана. За да допълни гледката, коремът му виси над колана.

Тъкмо си мисля, че мнението ми за него не може да стане по-лошо, той хвърля няколко от роклите ми на купчина върху пода.

Стискам зъби.

– Да не си ги влачил? По този мръсен под? Имаш ли идея колко беше трудно да намеря момиче с моя размер, от което да ги открадна?

– Затваряй си плювалника, Алоса – заповядва Драксен. – Все още се колебая дали да не хвърля тези боклуци през борда, проклет да съм.

Кийрън изважда манерка от един от много джобове на сакото си и отпива голяма глътка.

– Може да ни предпазят от потъване, капитане.

– О, я да мълчиш – озъбвам се. – Още не е късно да те убия.

Поне има благоприличието да изглежда обезпокоен, преди отново да надигне манерката.

Драксен се обръща към тях.

– Господа, качете се горе и пригответе кораба за отплаване. Искам да потегля незабавно. Кийрън, поеми руля. Изчайкай ме да се върна.

Докато те се изнасят, Драксен се приближава до Райдън и го плесва по гърба.

– Как върви, братко?

Братко?

Косата на Драксен е по-тъмна, но раменете му са също толкова широки, колкото тези на Райдън. Имат еднакви тъмни очи, но Райдън е по-красив. Всъщност не е красив. Враговете не са красиви. Те са трюмни плъхове.

– Много добре – отговаря Райдън. – Доста е лоялна към баща си. Вярва, че ще я спаси заради влиянието, което има в морето. Думите ѝ ме навеждат на мисълта, че ще ни търсят в открити води, затова препоръчвам да се придържаме близо до брега.

Прехвърлям набързо по-ранния ни разговор и осъзнавам грешката си.

Райдън е по-хитър, отколкото изглежда. Той се ухилва при вида на стреснатото ми изражение, или може би на смъртоносния поглед, който му хвърлям точно след това.

– Тя притежава огнен темперамент в съответствие с червената ѝ коса. Интелигентна е. Предполагам, че е получила подходящо образование. Що се отнася до уменията ѝ в битка и тем подобни, бих се обзаложил, че е била обучена от самия крал на пиратите. Това означава, че наистина го е грижа за нея и ще се съгласи да плати откупа.

– Отлично – отвръща Драксен. – Значи, коравосърдечният пиратски крал наистина ще дойде за дъщеря си.

– Най-вероятно ще се появи лично – казва Райдън.

Внимавам изражението ми да остане спокойно. Нека си мислят, че баща ми ще тръгне да ме търси, вместо да стои на сигурно в крепостта си, в очакване да му докладвам. Въпреки това, Райдън е прав за уменията ми. Баща ми би поверил тази мисия единствено на човек, когото сам е обучил. А на това условие отговарям единствено аз.

– Нещо друго? – пита Драксен.

– Опасна е. Не трябва да излиза от килията. Също така, не бих оставил никого от хората ни насаме с нея, за тяхно добро – последното е казано като шега, но внезапно изражението му става сериозно и той си поема дълбоко дъх. – Освен това крие нещо. Много по-сериозно от тайните, за които вече знаем. Има нещо, което наистина не иска да разберем.

Изправям се от стола си и пристъпвам към решетките, а умът ми препуска бясно. Няма как да знае най-тъмната ми тайна. Единствено баща ми и няколко избрани хора са наясно с нея.

– Откъде знаеш това?

– Не го знаех.

Драксен се размива.

Свивам пръстите си в юмрук. Не искам нищо друго, освен да удрям наперената физиономия на Райдън отново и отново, докато всичките му зъби изпадат.

Но, уви, лицето му е твърде далеч. Задоволявам се с това да сграбча ръкава на дългата му риза. Тъй като е седнал, най-напред главата му полита към решетките. Протяга ръце напред, така че лицето му и решетките да не се срещнат. Отдава ми се перфектна възможност и със свободната си ръка отмъквам ключа за килията ми от джоба му. Веднъж попаднал в дланта ми, аз го прибирам в собствения си джоб и отстъпвам назад към дървената стена на килията.

Райдън изпъшква, докато се изправя.

– Може би и ти не трябва да оставаш насаме с нея – казва Драксен.

– Мога да се справя с нея. Вярвам, че е наясно, че колкото по-дълго крие информация, толкова повече ще ѝ се налага да търпи компанията ми.

Напомням си, че сама избрах да бъда на този кораб. Мога да го напусна, когато пожелаая. Но преди това трябва да намеря картата.

Отключвам вратата на килията и двамата мъже ми позволяват да вкарам чантите си вътре. Не си правят труда да ми помогнат, вместо това ме изчакват сама да направя три курса. Не че имам нужда от помощта им. В настроение съм да чупя кости. Най-вече тези на Райдън. Татко без съмнение би се възхитил на сдържаността ми. Когато съм готова, се заключвам отново в килията.

Райдън подава ръка в очакване. Поколебавам се за миг, преди да му хвърля ключа. Той го хваща без усилие. Изглежда скептичен, когато хваща една от решетките на килията и я дръпва. Тя не помръдва. Вратата е заключена.

– Малко предпазливост никога не е излишна – казва Райдън на Драксен. – Провери ли нещата ѝ?

– Да – отвръща капитанът. – Вътре няма друго, освен дрехи и книги. Нищо опасно. Е, мисля че вълнението за днес ни стига. Нека се качим, за да решим къде ще е най-добре да пуснем котва. Няма нужда девойката да разбира къде ще е това. Не искаме да ѝ хрумват разни идеи.

Драксен се запътва към стълбите. Устните на Райдън по-

трепват в гълчетата, преди да го последва.

На лицето ми се появява усмивка, когато двамата се изгубват от погледа ми. Райдън не е единственият, събрал информация от краткия ни разговор. Научих, че с Драксен са братя, синове на пирата лорд Джескор. Все още не съм сигурна какво се е случило с Джескор и екипажа му, за да премине корабът във владение на Драксен, но съм сигурна, че ще науча това по-късно. Райдън е добър стрелец и се ползва с доверието на капитана си. Как иначе успя да убеди Драксен да спре да избива хората ми? Чудя се какво му е прошепнал в онзи момент на другия кораб, както и защо изобщо си е направил труда да се намеси. Райдън е загрижен за мъжете от своя екипаж и то повече от нормалното за първи помощник. Спомням си думите му, че всички мъже на кораба са убийци, и колко тъжен изглеждаше от това. Чувства се отговорен. Може би е свързано със съдбата на първия екипаж на *Среднощен пътник*.

На борда на този кораб има много тайни, а аз разполагам с достатъчно време да ги разкрия, като започна още тази вечер. Разтърсвам дясната си ръка. Усещам как металът се плъзва надолу, преди да падне в дланта ми.

Ключът от килията ми.

Имах предостатъчно възможности, за да откъсна ключа от Райдън.

Но първо трябваше да измисля как да се заключа в килията и след това да го подменя с друг, донесен от мен. Бях предположила, че ключът от една от килиите на собствения ми кораб ще е приблизително със същите размери. Райдън не би могъл да забележи разликата.

Не е толкова хитър, за колкото се мисли. Но и аз съм по-умна, отколкото предполага.

Голяма грешка от негова страна.

Останала сама, преравам багажа си, за да открия подходящи дрехи, с които да се преоблека. Не мога да понасям парцалите, в които съм облечена. Ще ми трябва цяло шише парфюм, за да разкарам от кожата си вонята на предишния им притежател. Кой знае кога ще ми донесат кофа с вода за къпане. Предвид жестокото поведение на капитан Драксен, едва ли ще е скоро.

Избирам тъмносин корсет с широки ръкави, които се завързват с дебели панделки и го комбинирам с бяла блуза. Корсетът се връзва отпред, така че нямам нужда от допълнителна помощ. Никога не съм имала камериерки, които да ме обслужват, сякаш съм дъщеря на някой земевладелец. Не са много жените, съгласни да работят за пирати. А онези, на които им се отдава морският живот, не стават камериерки. Моят собствен екипаж се състои почти изцяло от жени и това е нещо, с което се гордея.

Обувам черен чорапогащник и чисти бричове отгоре. Следват ботуши, удобни и идеално прилепващи, стигащи чак до коленете ми. Въздишам със задоволство, когато съм готова. Да изглеждаш добре със сигурност помага да се чувстваш добре.

Подсвирквам си, докато вадя книга озаглавена „Дълбините на морето“ от багажа си. Може да се каже, че е като списък на всички същества, за които е известно, че живеят в океана. Отдавна съм запомнила всеки вид и съм прекарала толкова много време из тези води, че съм виждала повече морски обитатели, отколкото има в книгата. Ето защо ми бе много лесно да издълбая подвързията и да скрия вътре малка кама.

Дочувам гласове и приближаващи се стъпки. Бързо поставям камата в десния си ботуш и пускам книгата обратно в багажа. Седнала съм небрежно, когато се появяват трима мъже.

– Не изглежда толкова страшна – казва първият на останалите.

– Ти не видя ли как подреди Гастол и Мол? – отвръща вторият. – И двамата са мъртви.

Последният остава мълчалив и просто се визира в мен.

– Приключихте ли със зяпането – питам ги. – Или се наядвате да изпълня някой номер?

– Не ни обръщай внимание – отвръща първият. – Не всеки ден човек вижда наследницата на Краля на пиратите, от плът и кръв.

– Отговарям ли на очакванията?

– Казват, че Краля на пиратите е огромен като кит и свиреп като акула. Не очаквахме да видим нещо толкова малко.

– Метнала съм се на майка си – отвръщам аз. Никога не съм я срещала, така че няма как да съм сигурна, но според баща ми съм наследила червената ѝ коса.

Остатъкът от деня преминава по подобен начин. Пиратите идват и си отиват, възползвайки се от шанса да видят дъщерята на пиратския крал отблизо. Но след първото посещение, оставам предимно мълчалива.

Малко преди мръкване пристига и последният ми посетител. Останалите пирати идваха на групички, но този е сам.

Среден на ръст и като телосложение, с кестенява коса и брада, той изглежда съвсем обикновен. Струва ми се по-възрастен от другите пирати на борда, вероятно малко под тридесетгодишен, но ми е трудно да преценя заради брадата,

покриваща долната половина от лицето му. В дясната си ръка държи златна монета, която с лекота движи по кокалчетата на пръстите си.

– Здравей, Алоса – казва той. – Името ми е Терис.

Облегнала съм се на стола, поклащайки се на задните му крака, но след думите му, се залюлявам напред и се изправям.

– Трябва да съм видяла днес оттук да минават всички членове на екипажа. Защо трябва да те помня? Или да ме интересува как се казваш?

– Не е и нужно да ме помниш – отвърща той, вдига ръка и се почесва по челото. Пръстите му се движат бързо, но няма как да объркам знака. Рисува буквата „К“. – Не съм много интересен за опознаване човек.

„К“ за Калиган. Това е сигналът, с който се идентифицират хората, работещи за баща ми. Терис явно е къртицата му на този кораб. Най-вероятно, точно той го е известил, че екипажът на *Среднощен пътник* се кани да ме отвлече.

Човек никога не знае кога неприятелско ухо подслушва, затова все така неангажиращо отвърщам:

– Така изглежда.

– Просто исках да зърна дъщерята на Краля на пиратите.

– А също и аз да зърна теб, така ли?

– Точно така. Понякога оцеляването не е въпрос на способности, а на познанства.

– Ще го имам предвид – отвърщам ледено.

Терис кимва, преди да се оттегли.

Не бях очаквала човекът на баща ми да се разкрие пред мен. Изпратени сме с различни задачи. Терис трябва да предаде на татко информация за кораба и капитана му. А аз влизам в ролята на крадец. Няма нужда да си помагаме. Всъщност, би трябвало да действваме поотделно.

Но баща ми разчита да изпълня успешно задачата си. Може би желанието му да намери картата е толкова голямо, че е наредил на Терис да ме наглежда. От една страна, разбирам защо не би искал да рискува, но от друга съм дълбоко обидена.

Мога да се справя с тази мисия сама и не смятам да се обръщам към Терис за помощ.

Трябва да изчакам падането на нощта, преди да действам. Мога да преценя кога залязва слънцето, защото повечето пирати се оттеглят под палубата. Затворена не мога да ги видя, но определено ги чувам. Няма как да са далеч. Представям си ги как спят в хамаци или по застлания със слама под. Каквото и да е, със сигурност е по-добро от кафеникавия под, предназначен за мен. Косъмчетата на ръцете ми настръхват дори само от мисълта за него.

Отново започвам да си тананикам и се сгушвам в палтото си, което визуално напомня на жустакорите¹, носени от мъжете, но моята дреха е направена за женска фигура. Менси ми го уши. Борави с иглата също толкова умело, колкото и със сабята, което е и една от много причини, поради които я взех в екипажа си.

Въпреки че палтото ще ми помогне от разстояние да изглеждам като всеки друг моряк, надявам се да не ми се налага да се смесвам с останалите, след като се кача на палубата. Разчитам на тъмнината да ме пази.

Спирам да си тананикам в момента, в който отключвам килията си. Започвам да обикалям из по-долните нива на кораба, добивайки представа за разпределението му. Има склад за храна и запаси, съкровищница за грабежите, скромна кухня, а под палубата са разположени спалните помещения на главния екипаж. Лесно за запаметяване.

Сега трябва незабелязано да вляза в капитанската каюта. Не съм разгадала Драксен изцяло, но ако се опитвах да скрия нещо важно, като например карта, щях да го държа близо до себе си.

Но има вероятност Драксен дори да не знае, че картата е на борда. Принадлежала е на баща му, който е потомък на един от

¹ Жустакор – палто с дължина до коляното, от френски произход. – Бел. пр.

трите древни пиратски рода. (Аз, разбира се, съм потомка на един от другите два). Лорд Джескор може дори да не е разкрил картата пред синовете си. Няма значение. Тя трябва да е някъде тук. Джескор най-вероятно я е държал на борда, когато е настъпила смъртта му, а капитанската каюта в момента се използва от Драксен. И това е първото място, на което трябва да проверя.

Надничам над последното стъпало, водещо към палубата. Навън е почти новолуние и видимостта ми е слаба. Съвсем малка частица светлина огрява тъмната палуба на *Среднощен пътник*. Корабът някога е бил каравела – ветроходен кораб, използван от морските изследователи. Повечето пирати ги крадат от личната армада на краля. След това корабът бива модифициран според личните предпочитания на капитана. Виждам, че Джескор е преустроил такелажа. Вместо обичайното триъгълно платно, на главната мачта има правоъгълно платно с хоризонтални рейки. Хитро, така набират по-голяма скорост. По-рано, докато наблюдавах как *Среднощен пътник* се приближава, забелязах, че Джескор е добавил фигура под бушприта. Съмнявам се, че кралят някога е притежавал големи дърворезби на женски фигури, предназначени да украсяват предниците на корабите му. Твърде е практичен за това.

Виждам едва няколко мъже. Единият управлява кораба, друг е заел пост в наблюдателницата, а още няколко бродят по палубата, оглеждащи се за нередности. Знам къде се намира всеки един от тях, тъй като държат фенери.

Драксен и Райдън би трябвало да са дълбоко заспали в каютите си. След зрелищното ми залавяне със сигурност са празнували. Очаквам приключението ми тази вечер да мине гладко.

Има две отделни нива над палубата в задната част, при кърмата¹ на кораба. На по-долното вероятно се намира каютата на Райдън, а над нея следва да е тази на капитана. Единствено трябва да мина покрай човека застанал зад руля. За

¹Кърма е задната част на корпуса на кораб или лодка. Там обикновено се намират механизмите за управление, затова в миналото тук са се помещавали капитанът и неговите помощници. При ветроходните кораби кърмата е била защитена от вятъра и в нея са се разполагали каютите. – Бел.ред.

мой късмет, мъжът лениво се обляга на парапета и изглежда сякаш всеки момент ще заспи.

Вратата на Драксен вероятно е отключена. Поне би трябвало да е, освен ако не го преследва параноя или не вярва на екипажа си. Но това ми се струва малко вероятно.

Приклякам до стъпалата, водещи до второто ниво, и чакам главата на мъжа да се отпусне настрани. Изправям се на пръсти и внимателно започвам да се промъквам нагоре по стълбата, водеща към второто ниво. Всичко върви добре, докато стигам до последното стъпало, което изскърцва силно сред тишината. Замръзвам на място.

Морякът зад руля рязко се разбужда, обръщайки глава по посока на звука. Към мен.

– По дяволите, стресна ме! Моля те, кажи ми, че идваш да ме отмениш, Бренъл.

Той е твърде уморен, а небето – твърде тъмно, за да ме разпознае. Бързо влизам в роля, като понижавам гласа си, доколкото мога.

– Да. – Отговорът ми е кратък. Нямам представа как звучи гласът на Бренъл, но не мога да рискувам с мълчание.

– Слава на небесата. Ще си лягам тогава.

Той се отправя надолу, а аз оставам неподвижна. Трябва да побързам, преди истинският Бренъл да се появи на смяна. Вмъквам се в каютата на Драксен, без много да се замислям.

Забелязвам го моментално, отпуснат на леглото. Лицето му е обърнато на другата страна, но виждам как гърдите му се издигат и спускат. Няма да се събуди. Близко до леглото догаря свещ, разпръсквайки в помещението малко светлина и топлина. Вътре не е мръсно, но не мога да кажа и че е подредено. Поне това е в моя полза. Много по-трудно е да се прикрие кражба, когато всичко е в ред. Собственикът по-лесно би могъл да разбере дали някой е тършувал.

Захващам се за работа. Започвам от бюрото, където са разпръснати най-различни документи и карти. Тази, която търся, ще се различава от останалите. Първо, по-стара е, а също крехка и потъмняла от годините. Освен това надписите върху картата няма да бъдат на езика, който говорим, а на друг, много по-древен, който го владеят едва шепа хора.

Освен това картата не е цяла. Тя представлява едно от общо три парчета, разделени преди много време и разпръснати от тогавашните трима пиратски лордове. Който обедини и трите части, ще може да открие легендарния Исла де Канта – остров, пълен с несметни богатства и защитаван от своите магически обитатели, сирените.

Картата обаче не е нито на бюрото, нито около него. Проверила съм всяко чекмедже за фалшиво дъно и скрити отделения. Продължавам с шкафовете, където са прибрани дрехите на Драксен и преравам всеки възможен джоб. Изпитвам отчаяна нужда да измия ръцете си след това, но потушавам този си импулс.

Вместо това продължавам да претърсвам мястото. Повдигам всяка дъска на пода, за да проверя дали няма нещо скрито отдолу. Потупвам леко стените, заслушана за издайническия звук на кухо пространство. Удрям последната стена малко по-силно и Драксен се преобръща в съня си. Слава богу, не се събужда. Явно спи дълбоко.

Накрая проверявам под леглото. Там има няколко неща. Дебели вълнени чорапи, счупен секстант¹, телескоп.

Потискам въздишка на разочарование. Картата не се намира нито в това помещение, нито в съседните тоалетна и дневна. Това означава, че е някъде другаде на кораба. А той е огромен. Има безброй скривалища. Ще трябва да претърся навсякъде, за да я намеря.

И това далеч не ме очарова.

Тихо отворяям вратата на капитанската каюта и надничам навън. Пропиляла съм по-голямата част от нощта. Не е зле да се върна в килията, за да поспя.

Бренъл явно се е появил и изглежда съвсем буден, докато с две ръце стиска руля. Как да го заобиколя? Ако просто изляза, ще забележи, че не съм капитана му. Прекалено съм дребна.

Ако можех просто да сляза по стълбата, вероятно няма-

¹ Секстант е математически инструмент, който измерва ъгъла между две небесни тела за определяне на географските координати на наблюдателя. – Бел. Ред.

ше да ми обърне внимание. Дотам обаче има няколко метра. Връщам се на пръсти в каютата на Драксен и търся подходящ предмет за отвличане на вниманието.

Накрая намирам медна монета. Чудесно. Връщам се до вратата, поставям монетата върху горната част на палеца си и я хвърлям към лявата страна на кърмата. Бренъл завърта глава в тази посока, навежда се напред и примижава. Бързо и безшумно се насочвам към стълбата вдясно и слизам по нея, като не забравям да пропусна най-горното стъпало.

Когато достигам палубата, опирам гръб в стената зад стълбата и се навеждам, за да не ме забележат. Последната ми крачка може би е твърде шумна. Бренъл със сигурност е повишил бдителността си. Изчаквам да минат няколко мига, преди да се насоча към долната палуба.

Вляво от мен се отваря врата. Вратата на Райдън. Той се оглежда в двете посоки.

– Спя леко и ми се стори, че чух нещо. Но не очаквах да видя точно теб.

Отнема ми миг, за да забележа, че Райдън няма нищо друго върху себе си, освен панталон, преди да протегне ръка към мен.

Няма къде да се скрия. Единственият път между стените и стълбата минава през него. Предполагам, че е най-добре просто да се предам, въпреки че инстинктите ми кръщят обратното.

Искам да съм тук. Имам задача. Не е проблем да го оставя да ме хване.

– Как се измъкна от килията? – пита ме. В гласа му няма и следа от сънливост, въпреки че току-що се е събудил. Хваща ме здраво за раменете и ме задържа на място.

– Спрях първия пират, когото видях, и го помолих много учтиво да ме пусне – отвърщам аз.

Лицето му е обърнато от сенките, но се кълна, че почти чувам как се усмихва.

– Единствено аз имам ключ.

– Може би си го изпуснал. Колко небрежно от твоя страна.

Той посяга да опипа джоба си и осъзнава, че не носи риза. Нещо, което не мога да пренебрегна.

Защо ухае толкова добре?! Пиратите би трябвало да вонят, а не да миришат на сол и сапун?

Той ме избутва напред и осъзнавам, че би следвало да окажа поне малко съпротива. Поставям ръцете си на гърдите му и го блъсвам. Нощният въздух е прохладен, но Райдън все още носи топлината на леглото си. Топъл, твърд като скала и приятно ухаещ.

С железни юмруци. Ако ми насини и другата ръка, ще трябва да си отмъстя.

Той ме дърпа към вратата, от която излезе. Тъмно е като в рог, но изглежда Райдън открива точно това, което търси. Издърпва ме отново навън и вдига нещо пред очите ми, така че да го видя.

– Това трябва да е ключът, който толкова небрежно съм изпуснал – казва той.

– Колко странно.

Райдън въздиша.

– Алоса, какво изобщо правиш тук?

– Нали ме отвлякохте. Какво мислиш, че правя?

– Лодките са от другата страна – той сочи отсрещния край на кораба. – Защо се мотаеш около вратата ми?

– Искан да убия похитителите си, преди да си тръгна.

– Нима? И как върви досега?

– Още работя по въпроса.

– Не се и съмнявам.

Насочваме се надолу по стълбите, покрай спящия екипаж, право към килиите. Райдън ме изблъсква обратно зад решетките. После опитва да вкара ключа. Очевидно е, че не пасва.

Той го оглежда внимателно. На лицето му се изписва изненада.

– Разменила си ги.

– Хмм? – казвам, колкото се може по-невинно.

Райдън влиза в килията при мен.

– Дай ми го.

- Кое да ти дам?
- Ключа.
- Държиш го в ръката си.
- Този не става.
- Ако си го повредил, проблемът е само твой.

Изобщо не очаквам да ми повярва. Но установявам, че ми е приятно да го разигравам. Харесвам изненадата и... нещо силно наподобяващо уважение, които се изписват на лицето му, когато научи нещо ново за мен. Но не мога да му позволя да види твърде много от истинската ми същност. Това би било опасно.

За него.

Защото аз няма да се проваля. Мога само да си представям какво би сторил татко с мен, ако това се случи. Но не ме е страх. Правя това, защото искам, а не само заради баща си. Защото съм добър пират и тръпката от преследването е вълнуваща. Защото искам да открия острова на сирените, колкото и всеки друг пират. Може би, дори повече. Решена съм на всяка цена да се сдобия с картата. Ако Райдън се окаже прекалено голяма пречка, ще направя всичко възможно да го премахна от пътя си.

- Давам ти още един шанс да предадеш ключа, принцесо.

Тук долу е по-светло. В килиите са запалени няколко фенера и мога да видя лицето му. А с това оскъдно облекло, виждам и по-голямата част от тялото му.

- Нищо нямам за предаване – повтарям.

Той се приближава бавно към мен, а погледът му не се откъсва от моя. Отстъпвам назад, докато не опирам в стената, но той продължава да настъпва. Лицето му е прекалено близо. В очите му забелязвам златисти отблясъци. Прекрасни са. Ще ми се да ги изучавам по-дълго време.

Изведнъж ръцете му се озовават върху бедрата ми. Дъхът ми спира. Внезапно не съм сигурна дали се очаква от мен да го ударя, или да остана неподвижна?

Ръцете на Райдън продължават да се движат нагоре към стомаха ми, а погледът му е впит в моя. Усещам, че се задъх-

вам. Знам, че трябва да го спра, но не го правя. Стига до ребрата ми и докосва ръцете ми, продължавайки движението нагоре, до раменете.

– Не знам с какво си облечена – казва той, – но ми харесва.

– По поръчка е – отвърщам.

– И след това си го открила?

Свивам рамене.

– Какво правиш?

– На какво ти прилича?

– Докосваш ме.

– Опитвам се да си върна ключа.

– Звучи като извинение да ме опипваш.

Той се усмихва и се навежда напред, докато устата му не докосва ухото ми.

– Не виждам да ме спираш.

– Ако те бях спряла, нямаше да мога да направя това.

Той усеща, че предстои нещо, но няма време да реагира, когато успявам да забия коляно в слабините му.

Трябват му няколко секунди, за да се съвземе и аз се възползвам от възможността да изляза от килията, и да го заключа вътре.

Райдън безизразно се втренчва в мен.

– Долна постъпка.

– По-скоро – гениална. Освен това беше казал, че няма да ме докосваш. Виждам, че думата ти не означава много за теб – отвърщам, използвайки собствените му думи срещу него.

– А ти каза, че ако качим глупавия ти багаж на борда, няма да оказваш съпротива.

– Не съм се съпротивявала. Излязох от килията си без бой.

– Пусни ме навън, скъпа.

– Мисля, че на теб повече ти отива да си затворник.

Той удря с юмрук по една от решетките.

– Пусни ме. Няма да стигнеш далеч. Трябва само да извикам и повече от половината екипаж ще тръгне след теб.

– Аз пък нямам търпение да видя израженията им, когато заварят първия помощник зад решетките.

– Алоса – продължава той с предупредителен тон.

– Отговори ми на един въпрос и ще ти спестя унижението пред екипажа.

– Какъв?

Обзема го безпокойство. Предполагам, че и аз бих се чувствала по този начин, ако бях измамена от „просто едно красиво лице“.

– Когато при първата ни среща, аз се пазарях за живота на хората от екипажа си, ти прошепна нещо на капитана. Накара го да прекрати убийствата. Какво му каза?

Райдън изглежда озадачен, но отговаря.

– Казах му, че ако иска да запази подкрепата на собствения си екипаж, би било разумно да спре да насърчава човека, който ги избива.

– Беше ли те грижа за мъжете, които застрелях?

– Не.

Може би бях сгрешила, че Райдън държи на хората си.

– Тогава защо изобщо се намеси?

– Отговорих на въпроса ти. Сега ме пусни.

Въздишам.

– Добре.

Но въпроса защо не иска да говори за това, продължава да ме занимава. Дали не съм уцелила болно място? Ако няма общо с избитите от мен мъже, може би е свързано с брат му?

Килията издрънчава при отварянето и аз предавам ключа на Райдън.

– С капитана сте братя.

– Наясно съм.

– Какво точно се случи с баща ви?

Райдън заключава и се уверява, че не мога да изляза. Прибира ключа в джоба си, без да го губи от поглед и за секунда, след което ми обръща гръб и си тръгва.

– Аз го убих.